

מסורת הש"ס

א) [לעיל עב: דה מ"א];
 ב) [עין חו"מ לליל עב: ד"ה בשנת], א) [פסוקים מה:]; ד) [עין חו"מ לעיל יג: ד"ה תקינות וחו"מ פסחים ע"ג ד"ה מיקון]; ה) [ל"ל דמקן]; ו) [עוקץ פ"ג מ"ג מה:]; ז) [לעיל עב: ע"ד]; ח) [בכורות ט: ממות ק"א]; ט) [שמות י"ג, א) [פסוקים כ"ג]; ס) [ועין חו"מ ב"ק ע"ג ד"ה פסח];

תורה אור הש"ס

1. מבין דאבל אשר דאבל אשר זבוא ע"ז מים יקרא וכל משקה אשר ישנה בקל בלי יקרא: ויקרא י"א לר

גליון הש"ס

נב" אמר אביי הרי אמרו ע"ל דף י"ג ע"כ חו"מ ד"ה תקינות:

מוסף רש"י

כופת. מנו"ן, וספת סס דבר הוא ובסדר טהרות טובא אילן, כופת על עץ וכופת על אבן (פסחים ח"ה). אי מיתה עושה ניבול. אבר המדולדל בזהמה ומטה, המיתה מפלת אותו ואינו עומד כאשר מן העולה אלא כאבר מן החי, והפסח יש צינים לאמרי"ן (לעיל) אבר מן החי צר הפורס מנת טהור, דאין מעמא אלא כשהוא אבר של צר גדים ועלמון, אלא נבלה מית ממנת עמא אבר העומא (לעיל ע"ג). שאהה יכול להאכילו לאחרים. לעובד טובים דלתי אסור בהנאה (בבורות ט:). שאי אהה יכול להאכילו לאחרים. עובד טובים, שאי אסור בהנאה (מתוחות ק"א).

העור והרוטב פרק תשיעי חולין

קכ"א.

עין משפט
נר מצוה

א [מ"י פ"ה מהלכות מלס הלכה י:];
 ב [מ"י פ"ב מהלכות טומאת אוכלין ה"כ];
 ג [מ"י פ"ד מהלכות טומאת לרעמ ה"ו];

לעזי רש"י

מוטרי"ל. גוש (של שאר).

שיטה מקובצת

א) היא קבל טומאה מאביו במחזור: ב) וכ"ש זה שכבר סימא לאבר שמטמא כנבלה הסי"ד כשישמו וכו' וכן כתוב בספרי כ"י: ג) שאין האבר מטמא כלום ע"י חבורו בשוה. ג"כ שבספר כ"י לא נמצאו מלות אלו: ד) שהרי יורה לכך ולא להחמין שאר עיסות ואומר אבי: ה) ומשני תלמודא לעולם וכו': ו) הרי אמרו תקינות ע"ז של אוכלין מטמא באהל דילפינן לה מריאכלו וכו' מיתס מה מת מטמא באהל אך תקינות ע"ז מטמא באהל וקאמר אביי אמרו אני דטומאה זו: ז) משום מגע נבלה אב כוליא כשהכוליא טמונה: ח) טמונה בו מטמאה וד"א: ט) [אין צריך הכשר וזה לענין טומאת אוכלין אוכל הוא וקתני צריך הכשר הסי"ד כך מצאתי בכ"י ישן: י) הרי אמרו בית ששכבו בורעים דהוי בית כלומר הרי: י"א] בטלו הורעים ונעשה אהל: י"ב] כותלי ויהא שלו ומטמא אדם וכלים: י"ג] מטמא אדם וכלים לא דאורייתא היא ואית דגרסי בית ששכבו בורעים טהור כלומר טהור מטומאת אוכלים ונעשו עץ:

וטומאת בית הסתרים לא מטמא. פירושה צפרק בהמה המקשה (לעיל עב: ד"ה בשעת): ו) שני ד"ר מאיר בין טומאה דבעי הכשר בו'. הלשון אין מיושב דלא ה"ל למימר טפי אלא הכא לא הוכשר: ז) למה ה"י הכשר והא מטמא טומאה חמורה אגב אביו. מיתה אמרי לא פריך למה

ליה לאוקומיה כ"ר"מ הא מטמא טומאה חמורה אגב אביו ואין צריך לא הכשר מים ולא הכשר עץ כדלמך פרק צ"א סימן (דה דף ג:) :

כשישימש מעשה עין שימש.
 פירוש מאותו עין שהיה מטמא טומאה חמורה דהיינו משום אבר מן החי עתה אין אבר מן החי שאין צו אלא צר ואין קרוי אבר ול"ד לנבלת עוף טהור ופרים הגשרפים שכשישמה טומאה חמורה היה משום שוקץ פריס והשתא נמי הם פריס וה"פ כשישמש מעשה עין שימש לא מתורת אוכל כמו שהוא עתה אלא מתורת עץ צלמא ור"מ א"ע"ג דמעשה עין שימש ליטמא דנגמר מזרעים שאין סופן לטמא טומאה חמורה צדום ענין וי"ל דזרעים נמי סופן לטמא טומאה חמורה ע"י שמוש עץ כדלמך בסמוך כופת שאור שיחה ליטמא עליה צלמא ומטמאה

טומאת מדרס:

טומאתה לא דאורייתא. מיתה דאי לאו מדאורייתא

צטלה אמרי מותר להניחה צביתו: **בית ששכבו בורעים** מהרו. מכלל קשה על פירוש רבינו

שמואל צ"ק דסוכה (דף י"ג): דלמך ירקות שאדם יואל צהן ידי חובתו צפסח אין חוזנין צפני הטומאה אלא מציאין הטומאה ופוסלין הסוכה משום חיר פירוש ולא משום סך פסול דסך פסול צרבעה ואויר צלשה ואמר התם מאי טעמא כיון דכי יבשי נפלי כמאן דמפרשי דמו ופירש רבינו שמואל דהא דקאמר מאי טעמא לאו אין חוזנין צפני הטומאה קאי משום דהוי אוכל ומקבל טומאה ואין חוזנין צפני הטומאה אלא אפוסלים את הסוכה קאי וקשה לפירושו דהכא משמע דצטלי לגבי בית ולא מקבלי טומאה ומיהו יש לומר לפירושו דמילי מילי קמני ואין חוזנין לאו כסך צדס קאמר אלא מכל מקום לא היה צריך לפרש כן דאיכא לפרושי כשסיך צהן ולא מקבלי טומאה והאי דאין חוזנין כדמפרש התם משום דכי יבשי נפלי וכן פירש צקוטרס ח"ס:

כ"ט

טומאת בית הסתרים היא. היאך קבל טומאה? צדמוצב והלא מגעו צקטר וקיי"ל צדדה (דף מ"א): מקרא דטומאת בית הסתרים לא מטמא: ר"מ היא. צבהמה המקשה (לעיל עב). הוילא עובר את ידו ושטח את אמו ואח"כ חתכו צצר העובר מגע נצילה שקבל טומאה

מאבר היוצא שהיה מחובר לו והוא מטמא כאבר מן החי: א"ל. רבי אסי לר' ירמ צהא דר' אבא צר ממל לא חיכפת לי דהא זימנין סגיאין אמרה להאי טעמא קמאי ואמרי ליה אנה: שני ליה לר"מ צין טומאה דבעיא הכשר בו'. היא צבהמה המקשה הוכשר העובר צשחטת אמו ועדיין הצבר הטמא מחובר צו וטמא צו אכל משחטתו מן הצצר צריך הכשר וכיון דצריך הכשר לא הוכשר קודם חתיכה והיאך מקבל טומאה מאביו: צשהוכשר. קודם חתיכה קמני הן צרייתא דטומאה: הרי מטמא טומאה חמורה אגב אביו. צעודו מחובר צצבר היה צב הטומאה לטמא אדם וכלים ותנא דבי ר' ישמעאל לעיל צפירקין (דף ק"א). מה זרעים שאין סופן לטמא טומאה חמורה צריך הכשר אף כל שאין סופן לטמא טומאה חמורה צריך הכשר אצל מי שסופו לטמא טומאה חמורה כגון נבלת עוף טהור לא וכ"ש זה שכבר סימא: כשישמש. אותו שמוש טומאה חמורה לאו צתורת אוכל שמה צשאין האבר מטמא כלום ע"י אותו צצר אלא צתורת עץ שימש צנחצב ונמנה עם הגדין והעלמות ליבשות אבר וכן כען והשתא צתעבר ליה אוכל ופניס חדשות צאו לכאן ולא דמי לנבלת עוף טהור שהיא מטמאה אדם על ידי אכילה: הרי אמרו. צפסחים צאלו עוברין (דף מ"א): **כופת שאור.** מוטי"ל בלע"ז:

שיחה על ליטמה צבלה. מתורת חמץ ואינו עובר עליו צפסח משום שאור לא ימלא צבתיסי) אלא לאו אוכל הוא ונעשית כלי ומטמאה מושב חוצ שהרי אין אומרין לו עמוד ונעשה מלאכתו שהרי יתדה וצ"לכך אומר אני דטומאה שאנו מטמאין אותו משום מושב חוצ לאו דאורייתא אלא דרצנן היא דלמור רצנן צבלה ונעשת כלי: דאי ס"ד דאורייתא. א"כ מצינו אוכלין שסופן לטמא טומאה חמורה מאחר שירד לתורת אוכלים ואין אמרינן מה זרעים שאין סופן לטמא טומאה חמורה בו' ומשני: לעולם טומאת דאורייתא ודקאמרת מצינו לאוכלים שמטמאים כו' כשישמש אותו שימוש טומאה חמורה לאו צתורת אוכל שימשה אלא מעשה עין שימש ע"י מעשה עין הוא עושה אותה צצטל מתורת אוכל ונעשה עץ: הרי אמרו תקינות ע"ז מים יקרא וכל משקה אשר ישנה בקל בלי יקרא: ויקרא י"א לר

טומאת בית הסתרים היא הטומאה לא מטמא אבר מן החי ואין צריך לא הכשר מים ולא הכשר עץ כדלמך פרק צ"א סימן (דה דף ג:) :

כשישימש מעשה עין שימש. פירוש מאותו עין שהיה מטמא טומאה חמורה דהיינו משום אבר מן החי עתה אין אבר מן החי שאין צו אלא צר ואין קרוי אבר ול"ד לנבלת עוף טהור ופרים הגשרפים שכשישמה טומאה חמורה היה משום שוקץ פריס והשתא נמי הם פריס וה"פ כשישמש מעשה עין שימש לא מתורת אוכל כמו שהוא עתה אלא מתורת עץ צלמא ור"מ א"ע"ג דמעשה עין שימש ליטמא דנגמר מזרעים שאין סופן לטמא טומאה חמורה צדום ענין וי"ל דזרעים נמי סופן לטמא טומאה חמורה ע"י שמוש עץ כדלמך בסמוך כופת שאור שיחה ליטמא עליה צלמא ומטמאה טומאת מדרס:

לאחרים

לאחרים